

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani, 3. aprila.

Program sedanje vlade: ravnopravnost in mir in sprava mej vsemi narodi, se je že tolikrat poudarjal in navajal z zagotovitvijo, da je vladi resno mar, če ne sedaj, pa vsaj v kratkem izvesti in uresničiti ga, da smo se mu že privadili in da bi naposled skoro prav trdno verovali vanj.

A v naši lastnej, kakor v sosednjih zemljah ponavljajo se le prečesto dogodki, ki temeljito podro našo lahkovernost, a pomnože naše dvome, da je vladi resna volja, izvesti svoj program in zadostiti pravičnim zahtevam raznih narodov, da, množe se dogodki, tako čudni, tako neveseli, da si nazaj želimo čase razupitega meščanskega ministerstva, za katerega vlade se nam je boljše in pravičnejše go dilo, nego dan danes pod vlado, katero sami podpi ramo in krmimo.

Kratek pogled po naši ožji domovini kaže nam, kako se povsod oficijelno in oficijozno podpira, pospešuje in širi germanizacija, vsakej slovenskej besedi pa stavijo kakor abotne tako sitne zapreke, kako se uriva nemščina pri oknih in vratih v naše ljudske in srednje šole in to celo v krajih, kjer do sedaj nemški jezik ni bil posebno v čislju, kjer sploh Nemcev ni. A živemu človeku se vse primeri. Istinitosti te prislovice prepričujejo se dan danes naši Dalmatinci. Kdo na vsem krščanskem svetu bil bi kedaj mislil, da se bode v Dalmaciji, v tej na rodno probujenej kronovini, začelo germanizovati? V Dalmaciji, kjer ni tako rekoč niti jednega Nemca? Nihče; a danes je germanizacija že faktum, ki se več zanikavati in tajiti ne da.

Odkar je izšla znana naredba namestnika Jo vanovića, od tedaj pričela se je germanizacija, od tedaj datirajo pa tudi konfiskacije vrlega „Narodnega

Lista“, katerim ne odide niti jedna številka, in ime novani list dolhaja nam čisto prav močno v barvi nedolžnosti. Da je baron Jovanović omenjeno naredbo zares izdal, to se sedaj niti tajiti ne more, kajti razni „dementi“ v vladnih glasilih, ki naj bi oprali Jovanovića, bili so tako nesrečni in nerodni, da se takoj spozna prisiljena laž. Reklo se je: „Baron Jovanović je jedenkrat slučajno razgovarjal se z dvornim svetnikom in v pogovoru o uradnem jeziku v Dalmaciji opomnil, da bi dobro bilo, ko bi politični uradniki posluževali se nemškega jezika. Dvorni svetnik pa se je pobrinil in izdal formalni ukaz, zaradi katerega je nastalo v deželi nečuvno vzburjenje, zastopniki in časniki začeli so se protiviti in pretiti, sam namestnik pa je bil tako iznenaden vsled postopanja dvornega svetnika, da ga je dal v pokoj“. Vsakdo, ki ima le količkaj razuma in pozna politično uradovanje, uvidi takoj, da je trditev prazna, da bi bil dvorni svetnik na svojo roko in v navzočnosti Jovanovića izdal tak ukaz. A da bi bilo temu tako, kdo je imenoval gospode Paviće pl. Pfauenthale, Latoure, Hohenlohe in Fekete in sploh uradnike, katerih velika, v Zadru bivajoča večina ne zna družega, nego nemški? Vse namestništvo v Zadru postalo je v kratkem času po polnem nemško. Čitamo sicer, da je ta ali oni novo došli svetovalec naročil si učitelja za hrvatski jezik, a mi dobro znamo, kako so se nek daj pri nas namestniki in drugi gospodje skozi leta in leta učili slovenščine, a niti jeden je ni niti za silo lomil. To je le pesek v oči.

V dobrem poznanju položaja napisal je tedaj „Narodni List“ članek z naslovom: „Barun Jovanović radi za Bismarka“. Članek bil je sicer „po običaji“ zaplenjen, a iz nadpisa bilo je že razvidno, o čem se je bavil. Dalmatinski zastopniki tudi jako resno motrijo to stvar in v 29. dan p. m. sešel se

je v Spljetu narodni klub in jednoglasno sklenil, da se izrazi zastopnikom na Dunaji želja, naj z vsemi sredstvi, po zakonu in po ustavi možnimi, odločno delajo na to, da se germanizacija dežele ustavi, da se ministerska naredba zaradi znanja narodnega jezika glede uradnikov strogo izvršuje in da se uvede hrvatski kot uradni jezik v javno državno upravo. Od odločnosti dalmatinskih zastopnikov smemo pričakovati, da se jim posreči zatreti germanizacijo in domačemu glasu priboriti prvo — vsakako mu dostojno mesto.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 3. aprila.

Iz Lvova se poroča, da sta bila rusinska poslanca Kowalski in Kulaczkowski na čelu rusinske deputacije pri škofijskem oskrbniku Sembratoviczu, proseč ga, da naj odredi naredbe proti nameravanemu spojenju Julijanskega in Gregorijanskega kalendra, s katerim ne bi le odpadli rusinski prazniki, temveč bi se po mislih prosilcev Rusini sploh latinizirali. Poslanec Kowalski predložil je dokumente dokazujoč, da pripravljajo agitatorji ljudstvo in šolske otroke po deželi na to, da podpisujejo dotične peticije češ, da sam svetli cesar želi jednoto kalendra. Poslanec Kulaczkowski omenil je izjave, ki jo je dal naučni minister Conrad v državnej zbornici, da vlada v tej zadevi ne more ničesa storiti, ker smatra to zadevo za čisto cerkveno. Škof Sembratovicz obljubil je deputaciji, da se bode zavzel za to zadevo ter dal po vseh rusinskih cerkvah iz lece čitati okrožnico, svarečo ljudstvo pred jednacimi sleparijami.

V ogrskem državnem zboru predložil je komunikacijski minister načrte postave o gradnji pristanišča za petrolej v Reki in sekundarne železnice Bekes Földvár. Na to se prične speci-

LISTEK.

Asja.

(Povest. Ruski spisal Turgenjev, poslovenil J. P.)

IV.

(Dalje.)

Ko sem šel domov, nesem mislil ničesar, neko čudno čuvstvo težilo mi je srce, kar me iznenadi znani, a v Nemčiji redki duh. Obstal sem in zagledal poleg poti malo gredico konopelj. Ta duh spomnil me je moje domovine in vzbudil v meni strašno hrepenenje po njej. „Kaj delam tukaj, čemu se potikam po tujej zemlji, mej tujimi ljudmi?“ vzkliknil sem in žalost, ki je težila moje srce, spremenila se je hipoma v grenko in pekočo razburjenost. Prišel sem domov v čisto drugačnem razpoloženju duha, kakor prejšnji večer. Bil sem silno razburjen in dolgo se nesem mogel pomiriti. Nazadnje sem se usel in spomnil se svoje nezveste udove (z oficijalnim spominanjem na to damo sklepal sem vsak večer), uzel sem v roko jedno izmej njenih pisem. A še razgrnil je nesem, kajti prišle so mi druge misli v glavo: začel sem misliti . . . misliti na Asjo. Domislil sem se, da je Gagin govoril o nekež za-

preki njegovej vrnitvi v Rusijo . . . „Dobro, ali je mari ona sestra njegova?“ zaklical sem glasno.

Slekel sem se in ulegel se v postelj, a nesem mogel zaspati; več kakor jedno uro sedel sem na postelji in opiral s komolcem glavo na zglavje in znova mislil sem o tem muhastem dekletu s posiljenim smehljanjem . . . „Podobna je malej Rafaelovej Galateji v Farnesini“, šepetal sem sam seboj: — „da; ona nikakor ni njegova sestra . . .“

Pismo udovino ležalo je mirno na tleh in mesec je je obseval.

V.

Drugo jutro šel sem zopet v L. Skušal sem se prepričati, da bi rad videl Gagina, a v resnici sem pa želel videti samo, kaj dela Asja? ali se bo še tako čudno obnašala, kakor prejšnji večer? Dobil sem oba v obednici, in čudo! — morda zato, ker sem po noči mnogo mislil o Rusiji — zdela se mi je Asja čisto ruska deklica, da prosta deklica, skoraj hišna. Oblečena je bila v starinsko obleko, lase imela je počesane na ušesa, mirno je sedela pri oknu in šivala tako tiho in skromno, kakor bi nikdar ne bila se pečala s čim drugim. Skoraj nič ni govorila, vsa je bila zamišljena v svoje delo, njen obraz bil je tako vsakdanji, da sem se nehoté spomnil naših Katric in Marije. Da jim je bila še podobnejša,

pela je polglasno „Matušku golubušku“. Gledal sem njeni rujavi in mirni obraz, spomnil sem se svojega včerajšnjega sanjarjenja, in žalosten sem bil. Vreme bilo je prekrasno in Gagin mi je objavil, da pojde danes risat po naravi, jaz sem ga poprosil, če ga smem spremljati, če ga ne bom motil.

— Kaj še, rekel je: — še dali mi boste lahko kak dober svet.

Pokril je črn klobuk a la Van Dick, oblekel jopič, stisnil papir za risanje pod pazduho, in odpravila sva se. Asja ostala je doma. Gagin jej je naročil paziti, da bo dobra juha, in ona obetala mu je biti v kuhinji. Prišla sva v meni dobro znano dolino, Gagin se je usel na kamen in jel risati otel hrast s širokimi vejami. Ulegel sem se v travo in izvlekel majhno knjižico, a jaz nesem prečital še jedne strani, Gagin je pa le malo prečrtal papir; samo razsojevala sva, kako mora in kako ne sme delati umetnik, česar se je treba držati, kakšen je pomen umetnika v našem stoletju. Gagin odločil se je nazadnje, da danes ni pri volji in legel je poleg mene, in svobodno tekli so najini pogovori, zdaj zamišljeni, zdaj veseli, a skoraj vselej nejasni, v katerih tako rad izliva svoja čuvstva ruski človek. Ko sva se do sita nagovorila, vrnila sva se domov zadovoljna, kakor bi bila res kaj obdelala. Asjo našla

jalna debata o postavi za srednje šole. Minister nauk in bogočastja Trefort priporoča, da se naj bi §. 1. v prvotnej obliki nespremenjen vzprijel. V njem se razpravljajo razlogi za obdržanje dvostrukih srednjih šol ter je proti jednoti nauk. Poslanec Oton Hermann pa zagovarja separaten predlog, trdeč, da nema namena odpraviti realk, nego samo v ožje soglasje jih spraviti z gimnaziji. — V političnih krogih se ugiba, da bode dosedanji podpredsednik stola magnatov, Ladislav Szögyenyi Marich, imenovan predsednikom višje zbornice ter Judexom curiae na mesto Majlatha; potem pa bi postal grof Cziraky podpredsednik. S tem imenovanjem Szögyenyi-ja pomagala bi si vlada le začasno iz zadrege, ker namerava Szögyenyi zavoljo svoje starosti po polnem odtegniti se političnemu življenju.

V tem, ko vsi ogrski Srbi živo želijo skoro uresničenje **cerkvenega kongresa** ter imajo opravičeno upanje, da se ima to kmalu zgoditi, pri naša „Nemzet“ jako pomenljiv članek, v katerem se splošno zaletava v srbsko cerkveno avtonomijo in govori za njeno utesnenje; nadalje izraža „Nemzet“ željo, da bi se naj v Budapešti ustanovila srbska pravoslavna teologija, ter da bi se naj patrijarh tjakaj preselil, ker da bi bil ondu manje razpostavljen vsakeršnemu natolcevanju ter bi bil sploh „bolje shranjen“.

Vnanje države.

V **Belgradu** vršila se je v nedeljo volitev metropolita, ne da bi se je bili udeležili škofje. Izvoljen je bil arhimandrit Theodozij Mraović in kralj ga je že potrdil metropolitom. Pripoveduje se, da so bili uhodi k volilnej dvorani vsi zastraženi z vojniki. Po tem takem bi bili torej srbska vlada storila že najskrajnejši korak v svojem razporu s cerkvijo. S tem je seveda dobila svojega metropolita, a zelo je neverjetno, da bi se bila s tem tudi že končala sitna ta aféra srbskega cerkvenega razdora.

Glede na tako zamotano **podonavsko vprašanje** dohaja iz Bukurešta jako zanimljiva novica. „Romanul“ priobčuje namreč in priporoča načrt angleškega inženirja za izkopanje donavskega kanala med Czrnovodo in Küstendže, s katerim bi se vodena cesta do Carigrada skrajšala skoro za 500 kilometrov. Ta kanal ne bi le v obče jako pospeševal promet, nego bi vse odnosaše v prometu po Donavi in nje priustjih na noge postavil. Priustje Suline bi postalo čisto zapuščeno in tudi nameravano urejenje kiljskega rokava zadobilo bi samo lokalni pomen za samo rusko kabotazo. Rumunija bi zares vsej zjedinjeni Evropi nasproti ne mogla radikalneje postopati, kakor če res izvrši nameravan prekop.

Vest, da bi bila londonska vlada predložila wa shingtonskemu kabinetu ustanovitev **mejnarodne policije** proti anarhistom, zaznamenujejo vsi novorjški listi kot neresnično. Zatrjuje se celo, da se o tej zadevi sploh nikdar ni nič dopisovalo mej Britanijo in Zjedinjenimi Državami. „Standard“ pravi le, da je angleški poslanik Sackville West povsem prijateljski opozoril ameriško vlado na irske agitatorje in njihovo počenjanje, na kar je želel prezident Arthur izvedeti mnenje svojega kabineta o tej zadevi. Članovi poslednjega pa so baje soglasno izrekli, da ne vidijo povoda nadlegovati one, ki imajo sočutje z Irco; jeden iz ministrov je celo

v daljšej razpravi obravnaval politiko angleške vlade glede ravnanja s političnimi begunci v Angliji. Predsednik Arthur se je strinjal z nazori svojih ministrov ter priobčil jih poslaniku West-u zatrjevaje, da si bode vlada Zjedinjenih Držav na vso moč prizadevala izpolniti svoje narodnostne in internacijske dolžnosti.

Dopisi.

Iz Kamnika 2. aprila. [Izviren dopis.]

Tretja letošnja veselica v narodnej naši Čitalnici združila nas je sinoči v lepem številu in to veselico — njihovo drugo — priredili so naši vrli pevci „Lire“. Veselje je videti, kako to društvo lepo in mirno cvete, tem bolj, ker smo prepričani, koliko društvenih podjetij je mej nami kar čez noč propalo. Naši slavčeki se lepih pesnij slovenskih redno vadijo in, kadar pride ura, pokažejo svojo zmožnost javno, v zadovoljnost poslušajočega občinstva in sebi v zadostitev.

Tako sinoči. Izpeljali so svoj program, ki je bil tačas po vsebini svoji jako zanimljiv, posebno glede na smešni „Kurji trojespev“ — izvrstno, znak uspešnega truda!

Igra „Damoklejev meč“ odlikovala se je na našem odru prav umestno; igralci, katere poznamo iz „Cvrčka“, kratkočasili so nas tudi v tej igrici izborni. Hvalo jim!

A v tem hipu, ko pade zagrinjalo, že zadone godbe veseli glasi, srca mladostna poskočijo od hrepenenja po vrtenji na gladkem plesišču, in že se vije radostni vrtnec po godbinem taktu. Koga bi držale noge v mirni poziciji pri tem pogledu!

Le v ples se viharji vrzimo —

Plesalci, plesalke na hrup!

To je prava radost! kakor bi godel Mefistofeles na svoje gosli! Kaj je znakovitejšega glede na svet in življenje kakor baš — ples? Saj pesnik pravi:

„Ta svet je ogromno plesišče,
Življenje begotni je ples, —
Kjer vse se popušča in išče
In — ljubi in — laže se vmes.“

Se ve da v teh vrstah tiči nekaj tamnega, kar utegne po nazorih pesnikovih biti resnično, — a na naši veselici ni bilo nič tamnega, vse svitlo.

Vladala je kakor skoro pri vseh veselicah v naši Čitalnici ista živahnost, ona varna veselost, ki navdaja družbo v trdnem zavetju v tem, ko vije zunaj huda nevihta. Pa, ali ni to varno zavetje, naša ljubljena Čitalnica? Da, ona nam je še vedno to, kar nam je bila pred petnajstimi leti! V njej se zbiramo, kakor smo se tačas: pravi domačini svojega naroda, da se za trenutek oddahnemo utisnjeni po neljubem tujstvu, katerega se še vedno ne moremo po polnem iznebiti doli v vsakdanjosti naši in s katerim v dotiko se moramo — žal! zopet vrniti, ko zapustimo draga prostora narodnega zavetja. — Mi-

mogredé bodi rečeno: oni viharji, ki so bruhali na našo Čitalnico prvi čas njenega nastanka, ne hrume več po Kamniku — da! nekaj časa smo bili gojili celo iluzije: Kamnik je za vselej rešen nemčurskega nasilstva, — kar se prikaže nova hidra s strupenimi glavami, na katere nam je obračati svojo pozornost in, ako jih že ne moremo brž zatreti, da se njihovega strupa ognemo, ki nas preti navdati vsaki čas. Ako smo pred 15—20 leti imeli mej domačini samimi agente iz nasprotnega tabora, je bil to po največ dokaz nezavednosti narodne, — a sedaj imamo tujce, prinesene od Bog ve kodi, ki hočejo sejati v nas nemško luliko in delati propagando za nemško stvar mej nami. Le-ti se prizadevajo zvoniti z velikim zvonom pri nas in so celo nervozni, ako se nas kdo predrzne jim približati na njim neugodni način.

Da se je vsled takega početja strankarstvo zopet bolj ukoreninilo in stopilo v razločnejše meje, je ob sebi razumno; a nas to ne straši, mi ostajamo zvesti svoji sveti stvari in mej njimi in nami vzdigne naj se visoka trdna stena. Oni, ki so se pustili zavoditi, prištevati so bili že od nekdaj odpadnim; za nje nam nema biti žal, postali so nam vsled tega odpadništva tudi tujci, katere moramo kot ljudje pač trpeti pri sebi in jih srečavati kot naseljence „iz — drugih krajev“.

To je pač bridko, a motiti nas ne sme; ostajamo tesno združeni pod svojo zastavo „kot pravi domačini“, vredni bivati na slovenske zemlji, ako tega nesrečnega strankarstva ne sme biti konec, Čitalnica pa nam bodi ko doslej, a odslej še močnejši zaščit in zavetje, kjer se pogosto združujemo in utrjujmo napadovano narodnost svojo. Na svidenje!

Iz Šmarja pri Jelšah 1. aprila. [Izv. dop.] Le redkokedaj čita se v „Slovenskem Narodu“ dopis iz Šmarja pri Jelšah in nekaka tišina zavladala je v našem nekdanj tako živahnem in narodno odločnem trgu.

Kaj je temu vzrok?

V prvi vrsti je temu kriva nezaslišana malomarnost tukajšnjih merodajnih Slovencev — seveda brez male izjeme — do svojega materinega jezika ter nekako smešno potezanje za blaženo švabščino. Precej ko ustopiš v naš slovenski trg, vidiš napis pri občinski pisarni napisan v nemškem jeziku; nemški napisi pri trgovcih naznanjajo ti, da se tu ne le samo nemški (?) izdelki, ampak tudi preblazena nemška kultura slovenskemu občinstvu prodaja za drag denar. Naj si bo mizar ali kovač, čevljar, pek ali mesar, vsak razobesi samosvestno svoj nemški napis, češ, saj sem pa tudi nemške korenine, akoravno živim mej inferiornimi Slovenci ter se mastim od z žuljevimi rokami pridobljenih novcev ponižnih slovenskih helotov.

Da bi se vsaj tej malomarnosti in budalosti

sva ravno tako, kakoršno sva bila pustila, — ne sence koketnosti, nič posiljenega in ponarejenega nesem zapazil na njej; ta trenutek ne bil bi jej mogel očitati nenaravnosti.

— Oh! rekel je Gagin: — post in pokoro si je naložila.

Zvečer je nekaterikrat zazevala in zgodaj odšla v svojo sobo. Zgodaj poslovil sem se od Gagina in odšel domov, mislil nesem ničesar: ta dan minul mi je v treznih občutkih. Ulegel sem se spat in nejevoljno govoril sam seboj:

— Kakšen kameleon je to dekle! — in pomislivši nemo go go pristavil sem: — in vendar ni njegova sestra.

VI.

Munulo je štirinajst dnij. Vsak dan šel sem k Gagini. Asja se me je ogibala, ni več uganjala tistih šal, katerim sem se čudil prve dni našega znanstva. Trla jo je skrivna žalost in ni se več toliko smejala. Radoveden sem jo opazoval.

Ona je dobro govorila francoski in nemški; po vsem se je videlo, da ni bila od otročjih let v ženskih rokah, da je dobivala čudno odgojo, ki nema nič občega z odgojo Gaginovo. V njem se je videl kljub njegovemu klobuku a la Van Dick mehki, razvajeni velikoruski plemenitaš, ona pa ni bila čisto

nič podobna kakej gospodičini; v njenem gibanju bilo je nekaj nemirnega: ni davno, ko je bil cepljen ta divjak, to vino je še vrelo. Po prirodi boječa in sramežljiva prizadevala se je biti zgovorna in pogumna, pa se jej ni posrečilo vselej. Parkrat govoril sem z njo o njenem življenju v Rusiji, o njenej prošlosti; ona mi je pa le nerada in kratko odgovarjala, vendar sem zvedel, da je pred svojim odhodom v inostranstvo dolgo bivala na deželi. Jedenkrat dobil sem samo, ko je čitla neko knjigo. Podpirajoč glavo z obema rokama in držeč prste v laseh je kar požirala vrste.

— Dobro! rekel sem stopivši k njej: — kako ste pridni!

Povzdignila je glavo, ter me ponosno in strogo pogledala.

— Vi mislite, da se jaz znam samo smejati, rekla je, in hotela je bežati.

Pogledal sem naslov knjige, bil je neki francoski roman.

— Vender vas ne morem pohvaliti, da bi bili dobro izbrali svoje berilo, opomnil sem.

— Kaj pa čem čitati? zaklicala je ter vrgla knjigo na mizo: — tedaj bodem pa rajši malo poskočila, in pobegnila je na vrt.

Še ta večer čital sem Gagini „Hermana in

Dorotejo“. Asja je sprva samo švigala mimo naju, potem pa hipoma obstala in nastavila uho, tiho sedla je k meni in poslušala branje do konca. Drugo jutro je zopet nesem spoznal, dokler nesem uganil, da jej je šinila v glavo želja biti skrbna za dom in plemenita kakor Doroteja. Z jedno besedo, zdela se mi je ona skrivno bitje. Bila je samoljubiva do skrajnosti, a jaz sem jo imel rad, če bi se bil tudi jezil na njo. Vedno bolj sem bil prepričan, da ona ni Gaginova sestra. On ni ravnal z njo kakor brat; preveč laskovo in prizanesljivo, in ob jednom nekaj prisiljeno.

Čuden slučaj potrdil je na videz to, kar se mi je dozdevalo.

Nekega večera šel sem k vinogradu, kjer sta bivala Gagin in Asja, in našel sem vratica zaprta; na jednom mestu bila je pa ograja podrtá, in skočil sem čez. Ne daleč proč na strani stala je majhna vrtna kočá iz akacij; ko sem šel mimo, slišim Asjo z ihtenjem in razburjenostjo govoriti sledeče besede:

— Ne, nikogar družega nečem ljubiti kakor tebe, samo tebe bom ljubila in na vselej.

— Dobro, Asja! le pomiri se, rekel je Gagin: — ti veš, jaz tebi verjamem.

To govorjenje prihajalo je iz vrtné hišice. Za-

prišlo v okom, hotelo je nekoliko narodnjakov ustanoviti bralno društvo, kojemu bi bila naloga po razširjanju slovenskih časnikov, po poučevanju kmetškega ljudstva in po unemanji za stvar slovensko razširjati narodno idejo. Toda zaman! Ničevi ugovori in razprtija mej seboj preprečili so še prej, ko se je kaj pozitivnega za to storilo, ustanovitev bralnega društva.

Še žalostneje bilo bi opisovati razmere gledé jezikovne ravnopravnosti pri tukajšnjih c. kr. in drugih javnih uradih. Na slovensko ulogo dobiš čestokrat nemški odlok „mit Rücksicht auf die landesübliche deutsche Sprache“, ne oziraje se na pomen §. 13 o. s. r., ne na premnoge ukaze pravosodnega ministerstva iz prejšnjih časov, še menj pa na ukaz sedanjega justičnega ministerstva od 18. aprila 1882 br. 20513. In čuda! Ljudstvo slovensko zapeljano in zbegano po zagrizenih renegatih-kruhoborcih mora biti zadovoljno, da se mu v vsacem oziru blažena nemščina po uradih uriva, da se mu materni jezik javno zasmehuje!

Da se pa renegatstvo razširja in se ideje fakcijske opozicije trosijo mej nepokvarjeno ljudstvo slovensko, zato skrbi graška tetka, celjski zakotni listič, črno-žolto-rudeča „Wacht“, posebno pa zadnje kruljavo otroče „Kmetški prijatelj“ vulgo lisjak. Kakor se je v zadnjem času slišalo, uriva se ta v slabi slovenščini pisana nesnaga po vseh dovoljenih in nedovoljenih potih slovenskemu ljudstvu. Tudi v slovenskem Šmarji ustanovila se je podružnica ali agentura, od koder naj bi se po razširjanju kužnih idej „Kmetškega prijatelja“ mej prosto ljudstvo gladila pot nakanom celjskih urgermanskih Abderitov. In kdo bi mislil, da tu na čelu temu podjetju stoji možicelj, kateremu se to najmenj spodobi, ki po svojih zloglasnih kreaturah, ki živijo ob dninarskih groših, pospešuje kolportažo tega vladi sovražnega lističa.

Te in jednake razmere ne smejo dalje trajati. Krepko na noge, narodnjaki Šmarijčani! Ustanovite si narodno ognišče, krog katerega se boste zbirali, drug drugega navduševali za sveto narodno stvar in priprosto ljudstvo poučevali — in kakor pred močnim vetrom kužna sapa, izginili bodo šmarijski netopirji!

Domače stvari.

— (Odlikovanje.) Dvorni svetnik Marko V. Lipold v Idriji dobil je red železne krone tretje vrste.

— (Deželno hišo na Turjaškem trgu) obdali so na prednji fasadi z visocimi odri, da se primerno obnovi in olepša.

— (Tempora mutantur!) Poročali smo zadnjič, da neki c. br. penzionist Jabornigg trga slovenske plakate na voglih. Od več strani vprašani, kdo je ta Jabornigg, odgovarjamo naslednje:

gledal sem ju skozi gosto prepletene veje. Ona dva me pa nesta opazila.

— Tebe, tebe samega, ponavljala je, in oklenila se ga okrog vratu, in ibteč začela ga polubovati in pritiskati se mu na prsi.

— Dobro, dobro, rekel je on, in gladil jej lase z rokami.

Nekaj trenutkov sem bil miren... H krati sem se pa stresel. — Ali grem k njima? Nikakor ne! S hitrimi koraki vrnil sem se k ograji, preskočil jo, in v hitrem begu tekem sem domov. Smejal sem se, mel roke in čutil se slučajju, ki je tako nepričakovano potrdil moje misli (niti jeden trenutek nesem dvomil, da je res) in to je jako bridko zadelo moje srce. Nesem mislil, da se znata tako potajevati. In čemu to? Kaj ju neki tako veseli slepiti mene? Kaj tacega bi od njiju ne bil pričakoval... In kako občutljivo objasnjenje je to?

VII.

Spal sem prav slabo, drugo jutro ustal sem zgodaj, navezal sem popotno culico na hrbet in povedal svojej gospodinjji, da me ni treba čakati zvečer; odpravil sem se peš v gore ob reki, na katereji stoji mestece Z. Te gore so odrastki gorskega hrbta, ki se imenuje Pasji Hrbet, in je jako znamenit v geološkem oziru po pravilnih bazaltovih skla-

Jabornigg je dan danes c. kr. okr. glavarstva tajnik v pokoji — in hud nemčur. Nekdaj bilo je drugače. L. 1848. bil je gosp. Jabornigg sodelavec v Novem Mestu kakih šest mesecev izhajajočemu narodnemu listu „Sloveniens Blatt“, nosil je surko, bil posebno marljiv aranžer pri vseh narodnih veselicah, da poskusil se je celo na odru ter nastopil v igri „Matiček se ženi“. Se ve, takrat še ni bilo slovenskih plakatov in bili smo nekoliko mlajši, kaj ne gosp. Jabornigg? Sicer pa Vam bodi v tolažbo povedano, da utegnute v kratkem dobiti kolego, katerega Vas ne bode treba biti sram.

— (Ljubljanski dopisnik) v „Deutsche Zeitung“ bi naše mesto rad prav v nič spravil, ker primerja Ljubljano s bosniškimi vasicami. Dopis je poln lažij in zavijanj in kdor ima toliko potrpežljivosti, da čita vse do konca, mora se na zadnje vender čuditi, da imajo take bire pisarji gorostasno nesramnost in predrznost prisvajati si častni pridevek „Schriftsteller“.

— (Vodnikov epigram.) 15. avgusta 1810 se je v Ljubljani sijajno slavil Napoleonov dan; o priliki razsvetljave se je lesketal na deželni hiši transparent z napisom:

„Od Bljaka do Budue Ilirzi pojo:

Nash vajvod je Marmont, posdravljen naj bo.“

Besede so Vodnikove ter poleg „Ilirije oživljene“ uzrok žalostne usode njegove po reokupaciji avstrijski. Njega in škofa Kavčiča je preganjala avstrijska vlada kot francoska privrženca, ne uvažujé, da se je Kranjska po polnem odstopila Francoski v dunajskem miru l. 1809. in zvestobo prisegla Napoleonu I. ter da se je lože zanašati na zveste ljudi nego na prelomnike prisege. Ko bi bil Vodnik pozneje po vrnitvi avstrijske vlade gojil tako mišljenje, to bi bilo pač kaznjivo. — Tako poročá in sodi o nesrečnem pesniku učenec njegov l. 1862 umrli župnik Nakelski Blaž Blaznik v svojih nemških memoarih. Omenjenega napisa nesem čital v nobenej slovenski knjigi; morda utegne koga zanimati ta drobtina; zato jo objavljam.

Ivan Vrhovnik v „Lj. Z.“

— (Restavracija v Čitalnici) se bo o sv. Juriji zopet otvorila. Da bode to vsekako mogoče, kupilo je društvo skoro vso gostilniško opravo od „Gerčarjeve“ konkursne mase, ter bo do dne 20. t. m. gostilnico oddalo ali v najem, ali pa na račun. Sedaj, ko so gostilniški prostori z vso potrebno opravo oskrbljeni, bo društvo lahko dobilo pripravnega najemnika, ker odpade dosedanje glavno plačilo: stroški za opravo. — Do 20 t. m. vzprejema oglase čitalnični odbor, oziroma g. M. Pakič. Prav želeti je, da dobimo kmalu domačo gostilno in prepričani smo, da bo gostilničar prav dobro tabrnal, ako bo skrbel za dobro pijačo in postrežbo.

dih, a meni neso bile mari geološka opazovanja. Sam ne vem, kaj sem vse čutil, samo to čuvstvo bilo je jasno, da nesem maral videti Gagina in njegove sestre. Skušal sem prepričati se, da je njijina hinavščina jedini uzrok, da ju videti ne morem. Kdo ju je silil, da sta se izdala za sorodnike? Naj rajši bi ne bil nič mislil na njiju, počasi klatil sem se po gorah in dolinah in posedeval v vaških krčmah, in prijazno razgovarjal se s krčmarji in gosti, ali sem se pa usel na kak razgret kamen in gledal v zrak, kako plavajo oblaki. Tri dni sem se tako potikal okrog, in ne brez veselja — četrti dan mi je pa bilo nekako težko pri srci. Mirna priroda uplivala je blagodejno na moje misli.

Prepuštil sem se vsega tihej igri slučajnosti in menjajočim se utisom, ki so se polagoma pretakali po mojej duši, na zadnje pa zapustili jedno občno čuvstvo, v katere se je zlilo vse, kar sem videl, slišal, čutil te tri dni — vse: prijetni duh smole po gozdih, krik in dleskanje detljev, šumenje potokov s pisanimi postrvmi na dnu, jasni obrisi gora, temne skale, čiste vasi z lepimi starimi cerkvami in drevjem, štorčlje po travnikih, pripravnimlini s hitro se vrtečimi kolesi, veseli obrazi vaščanov, njih višnjevi jopiči in sive nogovice, škripajoči in počasni vozovi, v katere so bili upreženi debeli ko-

— (Čitalniški pevci) se opozarjajo na svoje redne vaje vsako sredo in soboto ob 8. uri zvečer.

— („Jadranska Zarja“) Pod tem naslovom osnovalo se je v Trstu društvo, ki je imelo 29 dan p. m. svoj prvi redni občni, od več nego 100 družabnikov obiskovani zbor, pod predsedstvom g. F. Jeršek-a. Pri volitvi bili so izvoljeni: Fran Jeršek, predsednik. Gg. Josip Seleš, Anton Lulek, Dragotin Dobčnik, Anton Venčina, Anton Kralj, odborniki.

— (Vozni red) na državni istrski železnici Divača-Pulj se je s 1. t. m. premenil, ker se je uvel poletni vozni red in bo odslej v Divači neposredna zveza s ponočnimi kurirnimi vlaki mej Dunajem in Trstom in z brzovlaki mej Dunajem in Trstom.

— (Volk) klati se, kakor poročá „Soča“, že nekaj mesecev po Trnovskem gozdu in strašno gospodari mej divjačino. Do sedaj našli so ostanke 40 raztrganih srn, a kdo ve, koliko jih do sedaj še ni najdenih. Od Čepovana pa do Vojskega opaža se kvarno delovanje krvoločnega gosta in ljudje se boje, da bode začel tudi mej domačo živino delati škodo, ako ga ne prestreže o pravem času srečnega lovca kroglija.

— (Razpisana je služba) pristava pri c. kr. okrajnej sodnji na Vrhniki s plačo po IX. razredu. Prošnje do 15. t. m. na c. kr. deželne sodnije predsedstvo v Ljubljani.

— (Razpisana je služba) paznika 2. reda v posilnej delavnici v Ljubljani. Letna plača 300 glđ. 1½ funta kruha na dan, stanovanje in opravo. Prošnje do 24. t. m.

— (Razpisana je služba) občinskega tajnika v Črni, v Pliberškem okraji na Koroškem. Plača 300 glđ. in prosto stanovanje. Zahteva se razen uradniške sposobnosti znanje nemškega in slovenskega jezika v govoru in v pisavi.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Idrija 3. aprila. Narodni meščani v drugem razredu sijajno zmagali. Narodnih 25 glasov, nasprotnih 3.

Budimpešta 2. aprila. Govori se, da bode finančni minister Kallay v kratkem, najpozneje do konca aprila, odpotoval v Hercegovino nadzorovat.

London 2. aprila. Soproge raznih ministrov dobile so pred kratkim po pošti pakéte z okuženim perilom na osepnicah obolelih ljudij.

Poslano.

Ker „Ljudski Glas“ v svojej zadnji številki lažljivo trdi, da je poročilo v „Slovenskem Narodu“ o volilnem shodu tako zvane „ljudske stranke“, katero reprezentirata gg. Suhadobnik sen. & jun., neresnično, objavim resnici na čast, ker sem bil pri istem shodu navzočen, da je to poročilo po polnem istinito in da je g. Suhadobnik v resnici izrekel se, da se bode od nemčurske stranke za vo-

oji, sem ter tja pa tudi le krave, mladi dolgolesi potniki na čistih potih, obsajenih z jablani in hrškami.

Še sedaj se rad spominam teh prijetnih utisov. Pozdravljam tebe, skromni ogel nemške zemlje s tvojo zadovoljnostjo in s tvojimi sledovi pridnih rok, vztrajnega, če tudi ne hitrega dela... Pozdravljam tebe nemški svet!

Še le tretji dan zvečer prišel sem domov. Pozabil sem povedati, da sem iz jeze na Gagina in Asjo poskušal v sebi vzbuditi zopet podobo trdosrčne udove, — pa se mi ni posrečilo. Ko sem začel misliti na njo, zagledal sem pred sabo kmetško deklico, kakih petih let, z okroglim obrazom in z nedolžnimi očmi. Ona me je tako po otročje prosto-dušno gledala... Sramoval sem se tega čistega pogleda, in v njenej navzočnosti nesem hotel lagati sam sebi, poslovil sem se za zmirom s svojim predmetom.

Doma čakalo me je pismo od Gagina. Čudil se je mojemu naglemu sklepu, očital mi je, zakaj ga nesem vzel seboj, in prosil me, da naj pridem nemudoma k njemu, ko se vrnem. Nejevoljen prečital sem to pismo, drugi dan sem se pa odpravil v L.

(Dalje prih.)

ilno agitacijo dobilo denarja dovolj, ako postavi „ljudska stranka“ narodnim nasprotnim kandidatom.
V Ljubljani, 3. aprila 1883.

Josip Skafja.

Poslano.

Kot c. kr. uradnik in ne aktiv. c. kr. častnik bramb. baon. 73. objavim, da se nesem udeleževal veselice v Zatičini, katera je bila popisana v dopisu z Dolenjskega v št. 66 „Slovenskega Naroda“ in pri kateri se je — žal povedati — istinito svirala pri sprejemu in v čast došlega ljubljanskega gosta — privatne osebe — moža poštenjaka — cesarska himna.

Zatičina, 30. marca 1883.

(201)

Tom. Einspieler.

Umrli so v Ljubljani:

1. aprila: Katarina Jančar, pekovega pomočnika udova, 75 let, Rimska cesta št. 19, za otrpnenjem pluć. — Marija Mileti, delavka, 50 let, Kolodvorske ulice št. 20, za srčno napako.

2. aprila: Katarina Breclnik, poštnega sprevodnika žena, 42 let, Sv. Petra cesta št. 60, za mrtuom. — Primož Pristov, molar, 46 let, Poljanska cesta št. 31, za delirium tremens.

3. aprila: Eduard Stofla, klobučar, 66 let, Poljanska cesta št. 19, za otrpnenjem pluć.

V deželnej bolnici:

30. marca: Marija Cerle, kmetska hči, 29 let, za jetiko.

31. marca: Ana Grafnetter, rokovičarjeva udova, 70 let, za kroničnim plućnim oedemom.

1. aprila: Marjana Perko, gostija, 52 let, za oslabljenjem močij.

Loterijske srečke 31. marca.

V Linci: 68, 55, 12, 36, 37.

V Trstu: 57, 81, 69, 71, 39.

Vabilo na naročbo.

Gg. naročnike, katerim je potekla pr. mesec naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, ako hoté list dobivati redno v roke, ker „Slovenski Narod“ pošiljamo samo onim, ki naročnino naprej plačajo.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto 13 gld. — kr.
„ pol leta 6 „ 50 „
„ četrt leta 3 „ 30 „
„ jeden mesec 1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto 16 gld. — kr.
„ pol leta 8 „ — „
„ četrt leta 4 „ — „
„ jeden mesec 1 „ 40 „

Upravištvo „Slov. Naroda“.

Meteorologično poročilo.

(Pregled čez mesec marec.)

Barometer: Srednje stanje barometrovo je bilo v pretečenem mesecu zelo nizko, in sploh za 4-6 mm. nižje, kot normalno srednje stanje celega leta; znašalo je namreč 730-84 mm. in je bilo le 9krat nad-, 22krat pa podnormalno. Najvišje srednje stanje, za 11-79 mm. nad normalom, je bilo 4., najnižje, za 17-16 mm. pod normalom, 11. marca. Tudi stanje sploh je bilo 29krat nad-, 61krat pa podnormalno, in sicer najvišje, za 12-67 mm. nad normalom, 4. marca zjutraj; najnižje, za 18-30 mm. pod normalom, 12. marca popoldne. Največji razloček med srednjim stanjem je tedaj znašal 28-95 mm.; največji v stanji sploh 30-97 mm. Največji razloček v stanji jednega dne, za 7-40 mm., je imel 6. marec, najmanjši, za 0-34 mm., 9. oziroma 25. marec.

Thermometer: Srednje stanje termometrovo je bilo v marcu zelo nizko; znašalo je namreč + 1-3° C., to je za 2-5° C. pod normalom, ter je bilo 8krat nadnormalno. Najvišje, za 2-9° C. nad normalom, je bilo srednje stanje 27., najnižje, za 9-4° C. pod normalom, 23. marca; razloček med maksimumom in minimumom srednjega stanja je tedaj znašal 12-3° C. Tudi stanje sploh je bilo le 28krat nadnormalno, 2krat normalno, 63krat pa podnormalno, in sicer najvišje, za 7-2° C., nad normalom, 18. marca popoldne; najnižje, za 17-2° C. pod normalom, 14. marca zjutraj; razloček med maksimumom in minimumom sploh je tedaj znašal 24-4° C. Največji razloček v stanji jednega dne, za 14-2° C., je imel 14. marec, najmanjši, za 1-3° C., 20. marec.

Vetrovi pretečenega meseca so bili precej spremenljivi; bili so razun juga zastopani vsi. Prevladoval je „vzhodni“ veter, katerega smo imeli 38krat, „jugovzhod“ 16krat, „burjo“ 14krat, „zahod“ 13krat, „sever“ in „brevetrij“ po 4krat, „gorenje“ 3krat, „jugovzhod“ 1krat.

Nebo je bilo največkrat, 50krat, „popolnoma oblačno“, 22krat, „jasno“, 21krat pa „deloma jasno“.

Vreme je bilo v marcu zelo nestanovitno; mesec je imel 15 deževnih, oziroma sneženih dni, v katerih je palo 112-50 mm. mokrine, tedaj za 24-20 mm. manj, kot lani v marcu. Največ, za 37-80 mm., je dal mokrino 26. marec.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armic.

Dunajska borza

dné 3. aprila.

Papirna renta	78 gld. 50	kr.
Srebrna renta	78	75
Zlata renta	97	90
5% marcna renta	93	15
Akcije narodne banke	833	—
Kreditne akcije	327	—
London	119	55
Napol.	—	48
C. kr. cekini	5	64
Nemške marke	58	50
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 119	25
Državne srečke iz l. 1864	100	167
4% avstr. zlata renta, davka prosta	98	45
Ogrska zlata renta 6%	120	50
„ „ 4%	90	50
„ „ papirna renta 5%	87	85
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 113	75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	117	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100	50
Pr or. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	—
Kreditne srečke	100 gld. 170	50
Rudolfove srečke	10	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	75
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	226	25

Zahvala.

Vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki so se v sredo 28. marca t. l. udeležili pogreba nam premile, ljubeznjive in nepozabljive sestre, gospodične

Marije Valenčič,

posebno pa vsem darovateljem prekrasnih vencev in gg. pevcem izreka najiskrenejšo zahvalo

žalujoča rodbina

Valenčič.

(198-2)

Ilirska Bistrica, dné 30. marca 1883.

Poslano.

(4-7)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujuče piče,

1 kas izkušan lek proti trajnom kašlju plućevine 1 želudca boleti grkljana 1 proti mēhurnim katara,

kas 1 elasticah za probavila **(PASTILLEN)**

nalazi se kod Hinke Mattonija (Karlovi vari u Českoj).

Na etiketo in zamah,
kakor kaže podoba, —
treba ostro paziti.

MATTONI'S
GISSHÜBLER

Rogaška

Slatina.

Spodnje Štajersko.

Južno žel. postaja: Poljčane.

(Glasovite kisline z glavberjevo soljo, gorko podalpinsko obnebe, slatina, železne kope, zdravilnica z mrzlo vodo. Glavno označenje: bolezni prebavilnih organov. Krasni izleti, topliški salon, godba, koncerti, tombola itd. itd. Prospekti gratis. Stanovanje in voda naj se naroča pri vodstvu. (110-1)

V najem

se daje za več let zavoljo bolezni strojarja Jarneja Filipiča v Idriji h. št. 124. njegova, v dobrem stanu se nahajajoča

strojnica

prostovoljno in z ugodnimi pogoji. Ta strojnica obsega: delavnico z vso potrebno opremo, orodjem in v njo napeljavno vodo; potem prostorno sobo za pripravljanje usnja s tremi mizami od trdega lesa in jedno kamenito, velik uzidani kotel itd. itd. v pritličji je velik prostor za osuševanje kože, ravno tako tudi pod krovom, zraven tega pa še jedna soba, v kateri lahko stanujejo tri osebe.

Najeti hoteli naj se obrnejo do strojarja Jarneja Filipiča, ali pa do oskrbnika njega zapuščine, gospoda Raimunda Karlinger-ja v Idriji. (194-1)

● Za zdravljenje v jeseni in po zimi. ●

Proti protinu.

Wilhelm-ov

Proti trganju.

antiarthritični, antirheumatični

kri čistilni čaj

Skazan kot sigurn. Učinek izreden. Vsepeh iz boren.

Mejnarodna svetovna razstava 1879. Sidney Hors concurs. Mejnarodna svetovna razstava 1880. Melbourne-ska zlata svetinja z diplomom in specijalnim priznanjem.

Franz Wilhelm-a,

lekarnarja v Neunkirchen-u (N.-Oest.).

rabil se je že mnogokrat in z vsestranskim vspehom za protin, trganje, zastarane dolgotrajne bolezni, vedno gnoječe se rane, spolne in kožne bolezni, ogree po životu ali lieu, hraste, sifilitične otekline, nabasanje jeter in vrance, hemoroide, zlatice, hude živčne bolečine, mišične ali členske boli, ž loččen krč, zaprtje vetrov in trebušja, težavno uriniranje, polucije, slabosti, bēlo pri ženskah, škrofelje, bezgavke in druge boolesti.

Knjižica o zdravilskih vspehih zadnjih 12 let franco in gratis.

Zavitki so razdeljeni v osem ščepcev po 1 gld.; kolek in zavijanje 10 kr.; dobi se pri **Franz Wilhelm-u**, lekarnarji v Neunkirchen (N.-Oest.).

Osiguraj se, da ne kupiš ponarejatve, ter glej na znane znamke, ki so v več državah postavno varovane.

Ta čaj prodajajo:

V Ljubljani: Peter Lassnik;

v Postojini: Ant. Leban, lekarnar; v Škofj. Loki: Karl Fabiani, lekarnar; v Kranji: K. Šavnik, lekarnar; v Metliki: Fr. Wach, lekarnar; v Novem Mestu: Dom. Rizzoli, lekarnar; v Kamniku: Jos. Močnik, lekarnar. (656-17)

● Za zdravljenje v spomladi in po leti. ●

Dr. Schmidt-ov

prilep za kurja očesa

uporablja se že več desetletij kot gotovo uspešno in brez bolečine delujoče sredstvo za odpravo kurjih oces.

Uspeh tega po dr. Schmidt-u izumljenega prilepa za kurja očesa je skoro nepričakovan, ker se more po večkratnej uporabi vsako kurje oko odstraniti brez kake operacije. Cena jedne škatelci s 15 prilepki in roženim dletem za izpulitev kurjih oces je

23 kr. a. v.

Glavna zaloga v Gloggnitz-i na Nižavstrijskem v Julija Bittner-ja lekarni.

NB. Pri nakupovanju tega preparata naj p. n. občinstvo blagovoli paziti na to, da ima vsaka škatelca na zunanjem zavoji tu natisnjeno znamko.

Dr. Behr-ov izleček za živce,

izdeluje se iz zdravilnih zelišč po posebnem navodu in se je obnesel izza mnogo let kot izvrstno sredstvo proti živčnim bolečinam, kakor trganji, migrēni, ishiadi, bolečinam v križi in hrbtu, božjasti, otrpnenju, oslabljenju in polucijam. Nadalje se dr. Behr-ov izleček za živce osobito uspešno uporablja proti protinu in reumatizmu, otrdelim mišicam, trganju v členkih in kitah, nervoznemu glavobolju in šumenju po ušesih.

Dr. Behr-ov živčni ekstrakt uporablja se samo povrh života. — Cena jedne steklenici s točnim navodom uporabe **70 kr. a. v.**

Glavna zaloga za razpošiljatev: Gloggnitz, Nižavstrijsko, v lekarni Julija Bittner-ja.

NB. Pri nakupovanju tega preparata naj p. n. občinstvo blagohotno pazi na to, da ima vsaka steklenica na svojem zavitku natisnjeno poleg stoječo znamko.

Dr. Schmidt-ovi prilepi za kurja očesa in **dr. Behr-ov živčni ekstrakt** dobivajo se v Ljubljani pri J. Svobodi, lekarnarji in J. pl. Trnkoczy-ji, lekarnarji, kakor tudi po mnogih lekarnah v Kranjskej. (143-1)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.